

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **P.N.**, bytem P., zastoupen Ing. P.P., bytem Č., zmocněncem, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, Ústřední inspektorát, se sídlem Brno 3, Květná 15, za účasti ZIMBO CZECHIA s.r.o., se sídlem Praha 7, Na Zátorách 8, IČ: 612 50 988, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2012, č. j. BK918-2/99/8/9/2012-SŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu v Praze (dále též „inspektorát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 3. 2012, č. j. FC 112-1/D-99013/1/2012-SŘ, ve věci uložení pořádkové pokuty ve výši 10.000,- Kč podle § 19 odst. 1 zákona č.552/1991Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“) za to, že dne 13. 3. 2012 nepustil inspektory Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále též „SPZI“) pana Bc. T.T. a pí. H.H. (dále též „inspektoři“) za účelem provedení kontroly dodržování předpisů potravinového práva do provozovny na adrese Praha 5, Náměstí 14. října 83/15 (dále též „provozovna“), jejímž provozovatelem je společnost ZIMBO CZECHIA s.r.o., IČO: 61250988 se sídlem Praha 7, Na Zátorách 613/8, která měla být v tomto případě i kontrolovanou osobou (dále též „kontrolovaná osoba“). Jednáním účastníka řízení bylo způsobeno, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, respektive nebyly vytvořeny základní podmínky pro provedení kontroly tím, že nebyla poskytnuta součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 11 písm. a) zákona o státní kontrole, když inspektorům nebyl

umožněn vstup do provozovny, ve které měla být kontrola provedena. Zároveň byla uložena povinnost uhradit podle § 79 odst. 5 zákona č.500/2004Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč a stanoveno místo a lhůta splatnosti. Současně bylo prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě obsáhle popsal skutkový stav, poukazoval na své odvolací námitky a odůvodňoval na základě jakých skutečností, považuje společnost ZIMBO CZECHIA s.r.o. za osobu zúčastněnou na řízení.

Konkrétně namítal, že žalobce, stejně jako všichni ostatní zaměstnanci, obdržel od zaměstnavatele (kontrolované osoby) výslovný pokyn, jak ústně, tak i písemně formou vnitřního předpisu nazvaný: „Závazný jednotný postup při úředním dozoru“ (dále jen „metodický pokyn“), kterým byla zaměstnancům uložena povinnost vpouštět do zázemí provozoven inspektory pouze, prokáží-li se při kontrole služebním průkazem a předloží písemné pověření kontrolního orgánu obsahující určení (specifikaci) dané kontrolní akce, spočívající v uvedení kontrolního úřadu, jenž je vystavil, jmen kontrolních pracovníků pověřených provedením této kontroly, označení adresáta kontroly, specifikaci kontrolované provozovny, datum provedení kontrolní akce a její rozsah (předmět). Vzhledem k tomu, že se žalovaný ve vztahu ke kontrolované osobě domáhal i výkonu dozoru ve smyslu § 16 zákona č.110/1997Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“) dospěla kontrolovaná osoba též k závěru, že její pracovníci neznají rozsah věcné působnosti žalovaného. Proto zpracovala „Poučení pro kontrolní pracovníky orgánu SZPI“ (dále též „Poučení“), obsahující odpovídající právní informaci ohledně věcné působnosti orgánů vykonávajících státní dozor nad jejími provozovnami. Současně zaměstnancům uložila, aby zaměstnanci SZPI, kteří se dožadují kontroly potravin živočišného původu, z důvodu nedostatku zákonné věcné působnosti do příslušných prostor nevpuštěli a za účelem vysvětlení zákonnosti postupu je s tímto poučením seznámili. Inspektori, kteří se ve dnech 13. 3. 2012 dožadovali přístupu do zázemí provozovny kontrolované osoby/zaměstnavatele žalobce, předložili průkaz, který pouze dokládá, že jsou zaměstnanci, při zahájení kontroly řádně nespecifikovali, co má být konkrétně předmětem kontroly, ale pouze sdělili, že přišli kontrolovat dodržování povinnosti při uvádění potravin do oběhu, nebylo možné určit, zda je vůbec dána věcná působnost žalovaného. Z předložených obecných písemných pověření inspektorů nic konkrétnějšího nevyplývalo.

Žalobce poukázal na to, že není osobou oprávněnou v rozsahu požadovaném inspektory jménem kontrolované osoby/zaměstnavatele samostatně rozhodovat o tom, kdo na provozovnu má či nemá přístup, neboť není oprávněn za společnost ZIMBO CZECHIA s. r. o. jednat, ani přebírat jí adresované písemnosti a potvrzovat, že došlo k seznámení společnosti s obsahem protokolu a k jeho poučení o právu podat do něj námitky. Žalobce vždy jen reprodukoval rozhodnutí kontrolované osoby/zaměstnavatele a to i tehdy, když inspektorům přečetl poučení. Na kontrolní protokol u svého podpisu připojil výslovný dodatek, že není osobou oprávněnou jednat za kontrolovaný subjekt. Činil tak i námitkami do protokolu, které podal z opatrnosti, byť mu protokol nebyl řádně podle zákona o státní kontrole doručen.

Žalobce k tomu dále namítal, že je žalovanému tento postoj žalobce, jakož i kontrolované osoby/zaměstnavatele, dlouhodobě dobře znám, a přestože z výpisu z obchodního rejstříku kontrolované osoby/zaměstnavatele bylo a je zřejmé, že žalobce skutečně není osobou oprávněnou jednat jménem této společnosti a vystupovat vůči orgánům státní správy, žalovaný tento stav vědomě ignoroval. Žalobce se pozastavoval nad tím, jak může správní orgán v rozporu s jeho vůlí a vůlí kontrolované osoby/zaměstnavatele, tj. v rozporu se skutečným stavem, svévolně určovat, jaké jsou jeho pravomoci, náplň práce i

odpovědnost, když on i zaměstnavatel tvrdí opak. Podle stanoviska žalobce tak ve věci tak nebyla dána věcná působnost žalovaného ke kontrole žalobce. Žalobce tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, respektive nicotné.

Dále poukázal na to, že ve věci věcné působnosti kontroly provozoven zaměstnavatele uzavřel již Nejvyšší správní soud (dále jen NSS), že je dána orgánu veterinárního dozoru, opakovaně tak učinil i Městský soud v Praze. Podle stanoviska žalobce mají být kontrolní postupy jednotné, nikoliv duplicitní, a mají být předvídatelné.

Žalobce dále tvrdil, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí není nikde explicitně vyřčeno, že pokutovaný žalobce je tím, kdo způsobil, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 zákona o státní kontrole tj., že pasivně legitimován pro uložení pořádkové pokuty podle § 19 odst. 1 téhož zákona je skutečně žalobce. Pouze je zde neurčitě vysloveno, že „jednáním účastníka řízení bylo způsobeno, že kontrolovaná osoba ZIMBO CZECHIA s.r.o. nesplnila povinnost podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, respektive nebyly vytvořeny základní podmínky pro provedení kontroly tím, že nebyla poskytnutá součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 11 písm. a) zákona o státní kontrole...”. Přitom inspektoři na straně 2 protokolu jako osoby vyzvané k zajištění součinnosti podle § 14 odst. 1 citovaného zákona uvedli jednatele zúčastněné osoby Ing. P.P. a C. Q., kterým žalovaný zasílal v protokolu označené příписy.

K tomu žalobce znovu zmínil nedostatek věcné působnosti žalovaného a byl přesvědčen, že žalovaný nesprávně posoudil skutečný stav věci a vadně se vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalobce ani kontrolovaná osoba/zaměstnavatel nebyli povinni zaměstnancům žalovaného vstup do provozovny umožnit. Výrok správního rozhodnutí ukládajícího sankci musí splňovat stejné náležitosti jako výrok o trestu v trestním řízení, neboť pouze takový je vykonatelný, tzn., že musí být dostatečně určitý, jasně a nezaměnitelně popisovat za co je postih ukládán, včetně rozhodných skutečností a zjištění. Tyto náležitosti splněny nebyly. V kontextu spisu výrok působí tak, že autor rozhodnutí nemá jasno, kdo stav vlastně zapříčinil. Není specifikována doba trvání porušení právní normy, nejsou popsány rozhodující okolnosti, chybí přesná časová specifikace a o jaký konkrétní důkaz se opírá. Rozhodnutí inspektorátu je tak, i přes existenci žalobou napadeného rozhodnutí, nevykonatelné.

Žalobce nerozporoval, že mu byly předloženy průkazy inspektorů, ale měl za to, že v situaci, kdy mohou vyvstat pochybnosti o věcné působnosti kontrolujícího, je požadavek na dostatečně určité pověření legitimní. Žalobce nemůže být tím, kdo kontrolní akci neumožnil, neboť není vlastníkem provozovny. Ve vztahu ke kontrolnímu řádu ve smyslu zákona o státní kontrole není ani zákonným zástupcem osoby zúčastněné na řízení, nýbrž je jen osobou přítomnou kontrole. Nejednalo se o jeho projev vůle, jen předal rozhodnutí zaměstnavatele, což dokládá i obsah protokolu. To bylo žalovanému v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí známo, neboť již dne 19. 5. 2011 obdržel zaměstnavatel žalobce od žalovaného dopis ze dne 18. 5. 2011, kterým byl vyzván, aby zrušil předmětný metodický pokyn. Žalovaný se nevypořádal právně správně ani s námitkou, že žalobce není zástupcem kontrolované osoby. K poukazu žalovaného na judikaturu NSS byl žalobce názoru, že je vždy třeba zkoumat tu kterou konkrétní situaci. K tomu poukázal na ustanovení § 26 zákona o státní kontrole s tím, že v daném případě byla kontrolovaným subjektem společnost s ručením omezeným nikoliv žalobce. Dále poukázal na § 30 odst. 1, 5 správního řádu k povinnosti toho, kdo činí úkony prokázat své oprávnění. Postup inspektorů považoval za ryze úřednický alibismus.

Žalobce nesouhlasil ani s právním závěrem žalovaného v části povinnosti úhrady paušální náhrady nákladů řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu s tím, že toto ustanovení se

týká klasického správního řízení, které je i dle správního řádu zahajováno až po ukončení kontroly na základě kontrolních zjištění. Pokud ust. § 26 zákona o státní kontrole poukazuje na to, že pro řízení platí vyjma ustanovení § 18 správní řád, tak se jedná o procesní ustanovení, jaké náležitosti musí procesní kroky kontrolního orgánu a vydaná rozhodnutí splňovat. Tím se z ukládání pořádkové pokuty podle zákona o státní kontrole nestává správní řízení, ale je to stále jen kontrolní řízení. Podle ustanovení § 20 zákona o státní kontrole nese náklady kontrolní orgán. Pořádková pokuta podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole je pokutou ukládanou v rámci kontrolního řízení, tedy se jedná o jiný typ pokuty, než je zakotven v § 62 správního řádu. Ukládání paušalizované náhrady nákladů řízení v daném případě tak není důvodné. Z důvodu právní opatrnosti proto žalobce namítl v tomto směru zmatečnost. Pro případ, že by se mělo jednat o postup podle správního řádu, pak měl žalobce za to, že byl krácen na svých procesních právech, když prvním úkonem ve věci bylo rozhodnutí o uložení pokuty, nikoliv zahájení řízení včetně poučení o právech účastníka řízení.

Žalobce dále namítal, že žalovaný v obdobných řízeních postupoval odlišně, když buď o stejné pořádkové pokutě správní řízení zahájil, nebo ještě ve fázi odvolacího řízení adresátu pořádkové pokuty doručoval poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu. O které případy se jednalo, chtěl žalobce specifikovat v průběhu řízení (poznámka soudu: k ústnímu jednání se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, k upřesnění této žalobní námitky tak nedošlo). I z tohoto důvodu považoval rozhodnutí za nezákonné. Opětovně vyjádřil přesvědčení, že je třeba předkládat nejen průkaz inspektora, ale i skutečné konkretizované písemné pověření ke kontrole. K tomu odkázal na zrušující rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 As 42/2004, který se sice netýkal žalovaného, nýbrž České inspekce životního prostředí, ale závěry v něm uvedené lze použít i na případ žalobce.

Stejně jako v odvolání žalobce nesouhlasil s výší uložené pokuty a měl za to, že je nepřesvědčivá a neindividualizovaná. Podle žalobce se žalovaný s touto jeho odvolací námitkou nevypořádal právně správně, respektive vůbec. Jeho rozhodnutí bylo učiněno bez znalosti poměrů adresáta a při jeho prvním pochybení. Kladl otázku, proč nebyla uložena pokuta jiná, například v částce 5000,-Kč. Namítal, že nebylo vzato v potaz, jaké jsou jeho osobní poměry a zda může mít pokuta likvidační dopad. Žalovaný podle něj rozhodl, aniž by znal poměry žalobce, tj. bez znalosti věci. K tomu poukázal na judikaturu NSS například ve věci sp. zn. 9 As 46/2010.

Žalobce konečně tvrdil, že i forma vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí je nezákonná, neboť nesplňuje kogentní zákonné ustanovení podle § 69 odst. 1 správního řádu, kdy písemné vyhotovení rozhodnutí doručované účastníku řízení musí mj. obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo číslo a podpis oprávněné úřední osoby, toto je možno na stejnopisu nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo odpovídající zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „za správnost vyhotovení“ s uvedením jména, příjmení a podpisu osoby, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá. Rozhodnutí podpis ústřední ředitele Ing. J.Š. neobsahuje, neobsahuje ani zákonnou doložku „v. r.“ umožňující jeho náhradu podpisem oprávněné úřední osoby, rovněž chybí zákonem vyžadovaná doložka „za správnost vyhotovení“. Je zde uvedeno „v. z.“ a jméno Ing. K. (bez funkce). Podle žalobce se tak jedná o akt nesplňující náležitosti správního řádu tj. nezpůsobilý vyvolat právní účinky.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že některé námitky žalobce vycházejí z námitek, které žalobce uváděl již v rámci odvolacího řízení (v doplnění odvolání ze dne 25. 4. 2012), a se kterými se žalovaný vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Skutková zjištění považoval za nesporná. Sporné, respektive žalobcem rozporované, jsou pouze právní posouzení některých otázek, zejména náležitosti pověření inspektorů, zastupování kontrolní osoby podle § 15 odst. 1 zákona o státní kontrole, pasivní legitimace žalobce, odůvodnění výše pořádkové pokuty a další. Poukázal na to, že stav, kdy někteří zaměstnanci ve vedení provozoven kontrolované osoby znemožňují kontrolu inspektorů, jako orgánu dozoru v oblasti potravin, trvá již od května 2011. Tedy po dobu více jak jednoho roku ke dni podání vyjádření někteří zaměstnanci ve vedení provozoven kontrolované osoby, neumožňují vstup inspektorům, tím nejsou tyto provozovny pokryty úředními kontrolami v oblasti potravin. Žalovanému je navíc známo z úřední činnosti i vyjádření kontrolované osoby či jejích zaměstnanců v jiných řízeních známo, že do provozoven kontrolované osoby nejsou vpouštěni ani inspektoři Státní veterinární správy (dále též "SVS"), která již vydala také několik desítek pravomocných rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty. K tomu odkázal na přílohu tohoto vyjádření k žalobě.

K námitkám žalobce, týkajících se průběhu řízení uvedl, že podle jeho názoru splňuje napadené rozhodnutí všechny náležitosti rozhodnutí podle § 68 a § 69 správního řádu.

K označení kontrolované osoby jako osoby zúčastněné na řízení a tvrzení žalobce, že kontrolovaná osoba, případně její jednatel, měla být i účastníkem řízení o uložení pořádkové pokuty žalovaný konstatoval, že kontrolovaná osoba nemůže být přímo dotčena projednávanou věcí s tím, že účastníkem řízení o uložení pořádkové pokuty může být v případě subsidiárního použití § 62 odst. 5 správního řádu pouze osoba, které má být pořádková pokuta uložena. Dále poukázal na znění ustanovení § 19 zákona o státní kontrole. Názor žalobce, že pasivně legitimována k uložení pořádkové pokuty byla kontrolovaná osoba, která je osobou právnickou, považoval proto za mylný s tím, že odpovědnosti za své protiprávní jednání se žalobce nemůže zprostit poukazem na to, že jednal podle pokynů kontrolované osoby, neboť tyto pokyny nebyl povinen dodržovat ve smyslu § 301 písm. a) zákona č.262/2006Sb., zákoník práce (dále jen zákoník práce). Všechna tvrzení žalobce, že tím, kdo rozhodl o nevpouštění inspektorů do některých úseků kontrolované provozovny, byla kontrolovaná osoba, jsou proto nedůvodná, neboť tím, kdo vstup inspektorů na místě fakticky znemožnil, byl právě žalobce. Podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole se musí jednat o osobu, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 nikoliv však skutečnost, že by tato osoba musela být v konkrétní pracovně právním či obchodně právním vztahu ke kontrolované osobě.

Žalovaný nesouhlasil s tím, jak si žalobce vykládá své povinnosti z pracovně právního vztahu ke kontrolované osobě, neboť pokyny nadřízeného, znemožňující řádné provedení kontroly, nutno kvalifikovat jako pokyny vydané v rozporu s právními předpisy. K tomu upozornil, že se inspektoři při předmětné kontrole prokázali jak služebními průkazy, tak písemným pověřením k výkonu kontrolní činnosti ve smyslu § 9 zákona o státní kontrole.

Za účelové považoval tvrzení, že se v provozovnách zaměstnavatelé žalobce až do relativně nedávné minulosti prováděly kontroly pouze orgány veterinárního dozoru, neboť například v roce 2004 bylo v provozovnách zaměstnavatele žalobce uskutečněno několik kontrol potravin živočišného původu. Z uvedeného je zřejmé, že kontrola potravin živočišného původu byla v provozovnách zaměstnavatele žalobce prováděna již před více než osmi lety, proto nelze ospravedlňovat jakékoliv maření kontrol ze strany žalobce nedostatkem věcné příslušnosti žalovaného. K tomu poukázal na řešení otázky věcné příslušnosti na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že oprávněnost jeho názoru na věcnou příslušnost orgánů žalovaného vyplývá z protokolu orgánu SVS z kontrolní akce konané dne 13. 6. 2012 v Rychnově nad Kněžnou, žalovaný upozornil, že předmětem této kontroly

orgánu SVS bylo podle protokolu „bourání a prodej čerstvého masa, výroba masných polotovarů, odběr vzorku dle NK 2073/05“, tedy činnosti spadající pod věcnou příslušnost SVS podle § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách. Kromě toho musí být podle názoru žalovaného žalobci známa na základě dříve provedených kontrol věcná příslušnost žalovaného, neboť ještě do května roku 2011 kontrolovaná osoba kontroly žalovaného naprosto standardně umožňovala, respektive poskytovala součinnost odpovídající oprávněním inspektorů.

Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že v protokolu nebyl řádně vymezen předmět kontroly, když tento kontrolní protokol byl označen jako "protokol číslo P 035-10929/12 o výsledku kontroly dodržování povinností při výrobě potravin, dodržování povinností při uvádění potravin do oběhu" (dále jen „protokol“). V případě, kdy je v protokolu uvedeno, že se jedná o protokol o výsledku kontroly dodržování povinností při uvádění potravin do oběhu, je dle názoru žalovaného zřejmé, že předmětem oznámené kontroly, která nebyla fakticky umožněna, mělo být dodržování povinností kontrolované osoby při uvádění potravin do oběhu, a to v mezích věcné příslušnosti žalovaného. Takové vymezení předmětu kontroly považoval za zcela dostačující.

K tvrzení žalobce, že když inspektoři přesně nespecifikovali předmět kontroly, nebylo postaveno najisto, zda je vůbec dána věcná působnost žalovaného konstatoval, že věcná působnost vyplývá z právních předpisů, v daném případě ze zákona o potravinách. Vymezení kontrolních oprávnění v pověření inspektorů k výkonu kontrolní činnosti považoval za dostatečné a neodůvodňující názor o možném překročení věcné působnosti.

K tvrzení žalobce, že není osobou oprávněnou rozhodovat, kdo smí nebo nesmí vstupovat na provozovnu, žalovaný odkázal na vyjádření obsažené k předchozí žalobní námitce týkající se toho, proč byl žalobce osobou, jež způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila své povinnosti podle § 14 zákona o státní kontrole, a dále na vyjádření obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí pod bodem ad 3) na straně 9.

Za nepravdu považoval, že by výrok I. napadeného rozhodnutí neuváděl, že žalobce je tím, kdo způsobil, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole. K tomu poukázal na znění výroku, z něhož je podle něj zcela zřejmé, že to bylo právě jednání žalobce, které kontrolu zmařilo. Přípis směřující k odstranění nezákonného pokynu kontrolované osoby byl logicky adresován jednatelům kontrolované osoby, neboť tento pokyn byl vydán kontrolovanou osobou, což se však nikterak nedotýká odpovědnosti žalobce za zmaření kontroly.

Žalovaný nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z čeho orgány žalovaného dovozují svou věcnou působnost – pravomoc uložit žalobci pořádkovou pokutu. Uvedl, že správní orgán I. stupně i žalovaný ve výrocích svých rozhodnutí u určení své věcné působnosti odkázali na § 2 písm. d) zákona o státní kontrole a takový odkaz je podle žalovaného dostatečný.

Žalovaný setrval na svém názoru, že za situace, kdy žalobce byl zmocněn kontrolovanou osobu zastupovat podle § 15 zákona č. 513/1991Sb., obchodní zákoník (dále jen obchodní zákoník) nebylo třeba, aby byl vybaven ještě navíc zvláštním výslovným zmocněním, a proto nebylo ani důvodu pro to, aby existenci takového zmocnění k jednání se státními orgány inspektoři při kontrole zjišťovali. Zmocnění podle § 15 citovaného zákona je zmocnění zákonné a není třeba jeho zápisu do obchodního rejstříku. Také k otázce řádného doručení protokolu žalovaný setrval na svém názoru, že žalobce byl zákonným zástupcem kontrolované osoby, zmocněným k jejímu zastupování při kontrole její provozovny, a proto bylo na místě postupovat podle speciální úpravy doručování protokolu podle § 16 zákona o státní kontrole. Pokud by zákonodárce zamýšlel doručovat protokol jiným způsobem, nestanovil by v citovaném zákoně danou speciální úpravu. Takové doručení zakládá oběh

lhůty pro podání námitek do protokolu. Názor žalobce, že tímto způsobem dochází ke krácení lhůty pro podání námitek, proto žalovaný pokládal za nepodložený tím spíše, že kontrolovaná osoba podala námítky do protokolu včas. Je na kontrolované osobě, jaké způsoby vnitřní komunikaci si při předávání kontrolních materiálů stanoví. V žádném případě nemohlo takovým postupem dojít ke krácení jejích práv. Předmětem tohoto řízení bylo potrestání pořádkového správního deliktu žalobce, jehož spáchání je v protokolu popsáno. Namítání údajného porušení procesních práv kontrolované osoby žalovaný považoval za účelové odvádění pozornosti od předmětu řízení.

K tvrzení žalobce, že po něm nelze požadovat, aby rozhodoval, zda je správný výklad kontrolované osoby nebo žalovaného zopakoval, že do května roku 2011 kontrolovaná osoba i její zástupci na provozovnách akceptovali doklady inspektorů. Nejednalo se o změnu v přístupu orgánu žalovaného, ale o změnu přístupu kontrolované osoby a jejích zástupců. Tvrzené nároky nejsou tedy kladeny ze strany žalovaného či prvoinstančního orgánu, ale ze strany kontrolované osoby. Poučení žalobce při provedené kontrole podle žalovaného proběhlo v souladu s požadavky právních předpisů.

K námitce stran náhrady nákladů řízení žalovaný poukázal na stranu 11 žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že si je vědom úpravy nákladů kontroly v § 20 zákona o státní kontrole. Podle názoru žalovaného však náklady správního řízení o pořádkovém správním deliktu, kterého se žalobce dopustil, nejsou náklady vzniklé kontrolnímu orgánu kontrolou, které by ve smyslu § 20 citovaného zákona měl tento orgán nést. Zmínil ustanovení § 26 citovaného zákona s tím, že pořádková pokuta je již hmotně právní stránka upravena v § 19 tohoto zákona. Ukládána je pak podle § 62 odst. 3 až 6 správního řádu, tj. ustanovení upravující ukládání pořádkových pokut. Řízení o uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 5 správního řádu pak spadá po definici správního řízení podle § 9 citovaného zákona. Protože se jedná o správní řízení, které žalobce vyvolal porušením svých právních povinností, byl na místě postup podle úpravy dané ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu a uložit mu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši dle prováděcího předpisu. To platí i v dané situaci, kdy bylo správní řízení v prvním stupni sice zákonem omezeno na jediný, nicméně zásadní úkon správního orgánu-vydání rozhodnutí. Po tomto rozhodnutí však navíc následovalo odvolací řízení, stejně tak jako v řízení o jiném (nikoliv pořádkovém) správním deliktu. K tomu žalovaný dodal, že žalobce v odvolacím řízení napadal toliko důvodnost povinnosti k náhradě nákladů řízení a nežádal snížení této částky, proto nebyl na místě ani postup podle poslední věty § 79 odst. 5 správního řádu. Žalovaný proto nesouhlasil s tím, že by zaměňoval hmotně právní ustanovení upravující pořádkové pokuty podle zákona o státní kontrole a správního řádu.

Žalovaný nesouhlasil ani s výkladem § 9 a § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, jak jej podává žalobce a kontrolovaná osoba. Upozornil, že se inspektoři při kontrole prokázali jak služebními průkazy, tak písemným pověřením ve smyslu § 9 citovaného zákona, a vyhověli požadavkům § 12 odst. 2 písm. a) i § 4 odst. 2 téhož zákona. K tomu dále argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí.

Nezpochybnil možnost, že některé jiné správní úřady vzhledem ke specifickému své činnosti a organizace, stanovují pro pověření svých kontrolních pracovníků ke kontrolní činnosti podrobnější náležitosti. V takovém případě se však jedná o náležitosti nad rámec § 9 zákona o státní kontrole a správní orgán nemůže být nucen k jejich dodržování zavádějícím výkladem adresátů státní správy.

K namítaným nedostatkům odůvodnění výše pokuty odkázal žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí ad 6 na str. 11 s tím, že výše pořádkové pokuty byla v prvostupňovém rozhodnutí i žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně individualizována ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání žalobce i ve vztahu k požadavkům § 62 odst. 3 správního řádu, aby ukládaná pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následků a k významu

předmětu řízení. S výší pokuty uloženou správním orgánem I. stupně se z uvedených důvodů v odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnil. K námitce žalobce, že nebyly zohledněny jeho osobní poměry a možné likvidační následky pořádkové pokuty uvedl, že v případě postupu podle § 62 odst. 5 správního řádu nebyl u správního orgánu I. stupně k hodnocení těchto otázek důvod, neboť z postavení žalobce jako regionálního manažera nebylo ve smyslu usnesení Rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 1 As 9/2008 zřejmé, že by pro něj měla být pořádková pokuta ve výši 10.000,-Kč, tedy nedosahující ani poloviny průměrné měsíční mzdy v podnikatelské sféře, likvidační. Uložení pořádkové pokuty mělo být co možná nejvíce bezprostředním působením na žalobce, aby svého protiprávního jednání zanechal a výkon oprávnění inspektorům umožnil. Žalovaný doplnil, že likvidační následky tíživou osobní situací žalobce ani v odvolacím řízení neuváděl, rovněž nežádal o povolení splátek či posečkání s úhradou pořádkových pokut ve smyslu daňového řádu. Žalovaný proto vycházel ze shora citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu NSS s tím, že z průběhu správního řízení nebylo nijak zřejmé, že by s ohledem na osobní a majetkové poměry žalobce mohla mít ukládaná pokuta ve výši 10.000,- Kč pro něj likvidační charakter. Pouze pokud by toto bylo ze správního řízení zřejmé, nastoupilo by zjišťování majetkových poměrů jako určitý korektiv či záchranná brzda. Není však pravdou, že pořádková pokuta nebyla individualizována, když jak prvoinstanční, tak odvolací orgán přihlédl při jejím ukládání ke konkrétním okolnostem případu a k zákonným kritériím podle § 62 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že je jeho rozhodnutí vyhotoveno v nezákonné formě. Upozornil, že na konci písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného je pod označením ústředního ředitele Ing. J.Š. uvedeno v. z. Ing. M.K. a jeho podpis s tím, že Ing. M.K. je vrchním ředitelem sekce kontrolní a právní Ústředního inspektorátu SZPI a dle bodu 9.3 Organizačního řádu žalovaného zastupuje ústředního ředitele na základě písemného pověření ve věcech týkajících se správního řízení. Ing. M.K. je tedy oprávněn podepisovat správní rozhodnutí žalovaného a případně i jednat jeho jménem v navazujících řízeních ve správním soudnictví.

Žalovaný konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, přičemž obdobné námitky žalobce použil ve své žalobě a žalovaný na napadené rozhodnutí jako celek v dalším odkázal.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Podáním ze dne 2. 12. 2013 žalovaný poukázal na relevantní judikaturu s tím, že má vztah k projednávané věci.

Soud o věci jednal a rozhodoval při ústním jednání, na které se žalobce, jeho zástupce ani osoba zúčastněná na řízení nedostavili, ač byli řádně obesláni. Žalobce se omluvil a souhlasil s tím, aby soud jednal v jeho nepřítomnosti. Soud proto jednal v jeho nepřítomnosti. Zástupce žalovaného setrval na svém stanovisku a zdůraznil, že žalobce je osobou odpovědnou ve smyslu zákona o státní kontrole, neboť sám přímo zapříčinil porušení povinností a znemožnění dané kontroly. Inspektoři předložili dostatečné doklady k tomu, aby byla zahájena kontrola. Ta byla zahájena v souladu se zákonem a žalobce byl poučen o svých právech a povinnostech. Byl mu sdělen předmět kontroly. K poukazu žalobce na obecnost předmětu kontroly zástupce žalovaného konstatoval, že se jedná o praxi směřující k tomu, aby nedošlo k zužování okruhu kontrol a mohla být reflektována jednotlivá skutková zjištění při kontrolách. Nerozporoval, že na prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, a při splnění dalších podmínek ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) je příslušná ke kontrole potravin živočišného původu SVS, nicméně inspektoři žalovaného jsou nadáni určitou obecnou věcnou působností ke kontrole všech potravin, a pokud tedy nejsou prokázány

podmínky, tj. není dána speciální věcná příslušnost, pak je to SZPI, která kontroluje potraviny. Pokud inspektoři přijdou do prodejny, respektive na prodejní úsek kontrolované osoby, nemohou vědět, zdali se v dané prodejně či na prodejním úseku mimo živočišné potraviny nenachází i některé, byť v omezeném množství, potraviny neživočišného původu. Týká se to zejména veškerých lahůdkářských výrobků, pomazánek, doplňkového prodeje pečiva, tedy ty, na které nebyla primárně použita surovina živočišného původu. Proto je ke kontrole těchto potravin vždy příslušná SZPI. Pokud by to bylo vyloučeno, pak by tyto potraviny nekontroloval žádný dozorový orgán, neboť SVS i pokud je dána její věcná příslušnost je příslušná kontrolovat pouze potraviny živočišného původu.

Soud z žaloby ověřil, že žalobce navrhoval provedení důkazů, které jsou součástí spisového materiálu, jež si soud vyžádal k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto rozhodl, že takové důkazy provádět nebude, neboť je považoval za nadbytečné pro posouzení žalobcem předestřených právních otázek.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 11 písm. a) zákona o státní kontrole v rozhodném znění kontrolní pracovníci jsou při provádění kontroly oprávněni vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly; nedotknutelnost obydlí je zaručena.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 téhož zákona kontrolované osoby jsou povinny vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména jsou povinny poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků uvedeným v § 11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Fyzické osoby nemají povinnost podle § 11 písm. d) tohoto zákona v případech, kdyby jejím splněním způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým.

Podle ustanovení § 19 odst. 1 téhož zákona fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 tohoto zákona, může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč.

Předně na začátku uvést, že: předmětem sporu je posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí inspektorátu ve věci uložení pořádkové pokuty žalobci podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole ve výši 10.000,- Kč za to, že „dne 13. 3. 2012 nevpustil inspektory Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen SZPI) pana Bc. T.T a pí. H.H. (dále inspektoři) za účelem provedení kontroly dodržování předpisů potravinového práva do provozovny na adrese Náměstí 14. října 83/15, Praha 5“, čímž bylo způsobeno, že kontrolovaná osoba ZIMBO CZECHIA s. r. o. (dále jen kontrolovaná osoba) nesplnila povinnost podle § 14 odst. 1 téhož zákona, respektive nebyly vytvořeny základní podmínky pro provedení kontroly tím, že nebyla poskytnuta součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 11 písm. a) zákona o státní kontrole, když inspektorům nebyl umožněn vstup do provozovny ve které měla být kontrola provedena. Současně byla prvoinstančním rozhodnutím žalobci uložena povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu. Žalobce se proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí odvolal. Jeho odvolací námitky byly obdobné, jako námitky uplatněné v nyní podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým

odvolacím námitkám žalobce nepřisvědčil a uvedl podrobné odůvodnění, proč tak činí. Žalovaný přitom použil judikaturu správních soudů vztahujících se k obdobným věcem žalobce a soud pro stručnost na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkazuje.

Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, vyjádření žalovaného k podané žalobě, jakož i provedeného ústního jednání před soudem k uplatněným žalobním bodům vyplynulo, že u kontrolované osoby byla dne 13. 3. 2012 v čase 12:45 – 15:20 zahájena kontrola z podnětu spotřebitele, který se týkal opakovaného uvádění do oběhu zkažených masných výrobků zaměřená na jakost a bezpečnost při uvádění masných výrobků do oběhu. Oznámení zahájení kontroly bylo sděleno P.N. (žalobci) v pozici regionálního manažera kontrolované osoby, ten byl také seznámen s předmětem kontroly, tj. kontrolou jakosti a bezpečnosti masných výrobků. Vedoucí prodejny nebyl v době oznámení zahájení kontroly na provozovně z důvodu ukončení směny přítomen. Kontrola byla provedena inspektory, kteří se prokázali služebními průkazy a pověřením k výkonu kontrolní činnosti, která jsou platná společně se služebním průkazem pro inspektorát v Praze. Tato pověření byla vystavena Inspektorátem v Praze pro držitele průkazu – zaměstnance SZPI, kteří jsou oprávněni činností vyplývajícím ze zákona č.146/2002Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZPI“) a zákona o státní kontrole, vydaného a podepsaného ředitelem inspektorátu SZPI v Praze. Fotokopie uvedených pověření jsou přílohou protokolu číslo P/035-10929/12, který zaznamenal průběh kontroly a je součástí spisového materiálu, jedná se o dokumentaci na straně 1/2 a 2/2 tohoto protokolu (dále jen „protokol“). Podle obsahu protokolu žalobce jako regionální manažer kontrolované osoby inspektorům sdělil, že má povinnost okamžitě oznámit případnou kontrolu ze strany SZPI svému nadřízenému a učinil tak. Po celou dobu telefonického hovoru žalobce nebyli inspektori vpuštěni do provozovny. Po cca 10 minutách bylo žalobcem inspektorům sděleno, že umožní kontrolu pouze potraviny živočišného původu a předložil inspektorům „poučení“, jehož kopie je rovněž přílohou protokolu. Žalobce dále umožnil inspektorům sepsání protokolu v kanceláři provozovny, byl inspektory poučen, že dne 13. 12. 2011 byly SZPI Inspektorátem v Praze odeslány jednatelům kontrolované osoby žádosti o poskytnutí součinnosti při provádění kontroly podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, tím byli jednatelé kontrolované osoby (Ing. P.P. a C. Q.) vyzváni, aby jako statutární zástupci zajistili na všech provozovnách kontrolované osoby, že pracovníci předmětných provozoven poskytnou součinnost kontrolním pracovníkům SZPI ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole tím, že zejména umožní vstup do provozoven, včetně jejich zázemí. Žádosti o provedení součinnosti pod č. j. ES 151-1/2011 a ES 151-2/2011 byly kontrolované osobě doručeny dne 14. 12. 2011 a termín splnění požadavků na součinnost byl stanoven na den následující po dni doručení požadavku tj. od 15. 12. 2011. Podle obsahu protokolu bylo žalobci zdůrazněno, že se jedná o podnět ze strany spotřebitele, týkající se jakosti a bezpečnosti masných výrobků, které byly dle vyjádření zákazníka opakovaně zkažené, přesto nebyla žalobcům kontrola v tomto úseku inspektorům umožněna. Znemožněním provedení kontroly v úseku prodeje nebalených masných výrobků kontrolovaná osoba neposkytla základní podmínky k provedení kontroly. Vlastní kontrola maloobchodního prodeje nebyla umožněna, tím kontrolovaná osoba nedodržela povinnost stanovenou v § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole. Žalobce jako regionální manažer kontrolované osoby byl seznámen s obsahem protokolu, jeho výtisk mu byl předán a byl ponechán v provozovně. Žalobce se na místě ke kontrolním zjištěním vyjádřil. Byl poučen, že jeho vyjádření jako zástupce kontrolované osoby přítomného provedení kontroly není námitkami proti protokolu ani proti opatření a nemá vliv na právo kontrolované osoby podat námitky proti protokolu podle § 17 zákona o státní kontrole, ani na právo podat námitky proti opatření podle § 5 odst. 3 zákona o SZPI a slouží výhradně pro účel

vypořádání se s vyjádřením a návrhy zástupce kontrolované osoby přítomného provedení kontroly v rámci odůvodnění opatření, je-li na základě kontrolních zjištění uvedených v tomto protokolu vydáváno při podpůrném použití ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Přílohami protokolu jsou fotokopie výpisu z obchodního rejstříku kontrolované osoby, fotodokumentace a poučení pro kontrolní pracovníky orgánu SZPI. Protokol obsahuje jak podpisy inspektorů, tak podpisy zástupce kontrolované osoby přítomné kontrole, tj. žalobce v pozici regionálního manažera s textem „osoba neoprávněná jednat jménem společnosti“.

Proti protokolu uplatnila kontrolovaná osoba námitky (podání ze dne 19. 3. 2012), o kterých bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně tak, že jim nebylo vyhověno (rozhodnutí ze dne 19. 4. 2012 č. j. FC 175-2/2012). Součástí spisového materiálu je i v protokolu zmiňovaný podnět (podnět č.303/2012 přijatý prvoinstančním správním orgánem dne 28. 2. 2012).

Prvoinstančním správním rozhodnutím (ze dne 19. 3. 2012 č. j. FC 112-1/D/99013/1/2012-SŘ) byla žalobci uložena pokuta podle § 19 odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 1 a § 11 písm. a) zákona o státní kontrole ve výši 10.000,- Kč za shora popsany delikt, současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení podle §v 79 odst. 5 správního řádu ve výši 1.000,- Kč a stanoveno místo a lhůta plnění. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně (dále též inspektorát) popsal skutkový stav, který následně právně hodnotil ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení a uvedl důvody pro stanovení výše pořádkové pokuty, kdy vyšel podpůrně z ustanovení § 62 odst. 3 správního řádu a měl za to, že uložená pořádková pokuta ve výši 10.000,- Kč není v hrubém nepoměru k závažnosti následků jednání žalobce, tj. znemožnění účinného dozoru nad potravinami a k významu předmětu řízení, tj. zájmu státu na účinném dozoru nad potravinami přihlédl ke skutečnosti, že ze strany žalobce se jedná o první pochybení a tuto skutečnost posoudil jako polehčující ve prospěch žalobce. Dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že účastník řízení vyvolal porušení svých právních povinností, bylo mu uloženo podle § 79 odst. 5 správního řádu, aby nahradil náklady řízení paušální částkou 1.000,-Kč stanovenou v § 6 odst. 1 vyhlášky č.520/2005Sb., (dále jen vyhláška). K věci samé konstatoval, že žalobce jako regionální manažer odpovědný za provoz provozoven v daném regionu neumožnil inspektorům vstup do provozovny, respektive do prostoru, kde byly nabízeny do oběhu krájené, balené a nebalené sýry, krájené a nekrájené masné výrobky, výrobky z ryb, výrobky studené kuchyně saláty a pomazánky s živočišnou složkou za účelem provedení kontroly. Pokud se žalobce odvolal na poučení vydané kontrolovanou osobou (metodický pokyn) byl inspektory poučen, že metodický pokyn není v souladu se zákonnou úpravou, a že na tuto skutečnost byla upozorněna i kontrolovaná osoba. Dále byl upozorněn, že kontrola se koná na podnět spotřebitele a byl upozorněn na následky svého jednání spočívající v neumožnění kontroly. Podle inspektorátu žalobci jako regionálnímu manažerovi kontrolované osoby provozující potravinářský podnik musela být známa kontrolní oprávnění inspektorů, neboť v minulosti se běžně uskutečňovaly kontroly v provozovnách provozovaných společností, jejímž regionálním manažerem žalobce je, a to v celém rozsahu. Jako regionální manažer, tudíž osoba odpovědná za provoz provozoven společnosti v daném regionu, také věděl, že nedošlo ke změně platné právní úpravy a metodický pokyn tak není v souladu s platnými právními předpisy. Jako regionálnímu manažerovi kontrolované osoby mu muselo být dále známo, že odpovědným zaměstnancům byla opakovaně uložena pořádková pokuta právě za neposkytnutí součinnosti – nevpuštění inspektorů do provozoven. Podle inspektorátu se tak jednalo o úmyslné jednání žalobce (věděl, že svým jednáním zmaří kontrolu a o takový následek zcela zřejmě usiloval mající za následek zmaření kontrol balených a nebalených sýrů, krájených a nekrájených masných výrobků, výrobků z ryb, výrobků studené kuchyně salátů a pomazánek s živočišnou složkou uváděných do oběhu v provozovně kontrolovaného subjektu). Zabránění provedení kontroly dozoru žalobcem považoval inspektorát za jednání závažného charakteru, neboť neumožnění

provedení kontroly orgány dozoru z důvodů, u kterých je předpoklad, že se nejedná o jednorázové porušení právního předpisu, jde zcela proti smyslu a cílem potravinového práva, které je postavené na zásadě vysoké úrovně ochrany lidského života a zdraví a ochrany zájmů spotřebitelů a proti zájmu státu, respektive EU účinným dozorem nad potravinami tyto cíle naplňovat (článek 5 a článek 8 nařízení ES 178/2002).

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kde skutkovým zjištěním a právnímu posouzení skutkového stavu inspektorátu přisvědčil a zároveň se podrobně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

Soud se předně zabýval námitkou nicotnosti, respektive nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kdy žalobce tvrdil, že ve věci nebyla dána věcná působnost žalovaného ke kontrole a v této souvislosti dále zpochybňoval náležitosti pověření inspektorů ke kontrole, zejména pro jeho nekonkrétnost. Jak vyplynulo z obsahu spisového materiálu, inspektoři předložili žalobci při kontrole služební průkaz a pověření k výkonu kontrolní činnosti pro každého z nich jednotlivě, kdy na líci *služebního průkazu* je uveden název správního orgánu I. stupně, akademický titul jednoho z inspektorů a jména a příjmení inspektorů, číslo služebního průkazu a datum jeho vystavení. Na rubu je pak uvedeno označení žalovaného titulu, jméno a příjmení jeho ústředního ředitele spolu s jeho podpisem. Na *pověření k výkonu kontrolní činnosti* je na líci uveden opětovně název z prvoinstančního správního orgánu, akademický titul jednoho z inspektorů, jméno a příjmení inspektorů, číslo jejich služebního průkazu a poučení, že toto pověření je platné pouze společně se služebním průkazem a jeho držitel je zaměstnancem Státní zemědělské a potravinářské inspekce, který je oprávněn k činnostem vyplývajícím ze zákona č.146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci a zákona č.552/1991Sb., o státní kontrole. Na rubu pověření se pak nachází datum vystavení, podpis ředitele inspektorátu s razítkem ((protokol č. P035-10929/12 ze dne 13. 3. 2012).

K tomu soud poukazuje na ust. § 9 zákona o státní kontrole, podle kterého „kontrolní činnost vykonávají pracovníci kontrolních orgánů (dále jen kontrolní pracovníci) na základě písemného pověření těchto orgánů“. Ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) téhož zákona zakotvuje, že „kontrolní pracovníci jsou dále povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly“. Zákon o státní kontrole pak vymezuje pouze jediný požadavek na pověření ke kontrole, a sice jeho písemnou formu. Jiný požadavek, tedy stanovení u koho má být kontrola provedena, kdy a s jakým předmětem, z právní úpravy nevyplývá a požadavek žalobce na takto široce pojaté náležitosti pověření ke kontrole jde nad rámec zákona (srovnej obdobně rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 As 80/2013). Pověření, kterými se inspektoři prokázali, tak vyhovují nejen zákonu o SZPI, ale i zákonu o státní kontrole. Stanoví-li zákon o státní zemědělské a potravinářské inspekci, že se inspektoři musí prokazovat průkazem a zároveň nestanoví žádné další formální náležitosti pro pověření ke kontrole, jsou požadavky kladené žalobcem, respektive kontrolovanou osobou, na náležitosti pověření ke kontrole nad rámec zákona. Kontrolovaná osoba se ve vztahu ke kontrolám prováděným SZPI mylí, pokud má ve svém interním metodickém pokynu pravidlo, že pověření ke kontrole musí obsahovat datum a rozsah konkrétní kontroly a další náležitosti na které žalobce poukazoval. Všeobecné (generální) pověření ke kontrole vydané kontrolním orgánem je postačující a vyhovující zákonu o SZPI i zákonu o státní kontrole. K tomuto závěru opakovaně dospěly správní soudy, jakož i judikatura NSS (například rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 29 A 74/2011, shora zmíněný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 As 80/2013, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 10 A 110/2012, rozsudek téhož soudu ve věci sp. zn. 10 A 69/2012 a další). Uvedený závěr nevyvrací ani žalobcem zmíněný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 As 42/2004, podle něhož musí kontrolní pracovníci České inspekce životního prostředí při kontrolách prováděných

podle zákona č. 86/2002Sb., o ochraně ovzduší předložit nejen průkazy, ale též pověření ke kontrole dle zákona o státní kontrole. Bližším obsahem tohoto pověření se však NSS v citovaném rozsudku nezabýval.

Ve vztahu k nyní projednávané věci soud dospěl k závěru, že inspektoři postupovali v souladu s právním názorem, který NSS v uvedeném rozsudku konstatoval.

Jiný závěr o náležitostech a obsahu pověření neplyne ani z důvodové zprávy k zákonu o státní kontrole, na kterou žalobce rovněž poukazoval a v níž se k ust. § 8, 9 uvádí: „kontrolní orgány provádějí kontrolní činnost prostřednictvím svých pracovníků, které k tomu účelu vybavují příslušnými pověřeními“.

Žalobce se rovněž nedůvodně odvolává na protokol orgánu Státní veterinární správy z kontrolní akce ze dne 13. 6. 2012 v Rychnově nad Kněžnou s tvrzením, že v daném případě je věcně příslušná SVS a nikoliv žalovaný. Je tomu tak proto, že předmětem kontroly orgánu SVS bylo „bourání a prodej čerstvého masa, výroba masných polotovarů, odběr vzorků dle NK 2073/05“, zatímco v případě kontroly v nyní projednávané věci se jednalo o kontrolu zaměřenou na jakost a bezpečnost masných výrobků, aniž by k vlastní kontrole bylo z důvodu neposkytnutí součinnosti ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole přistoupeno. Ze strany žalovaného tak nedošlo k překročení kontrolní pravomoci, neboť předmětem kontroly byla kontrola produktu živočišného původu, kdy kontrolní orgány žalovaného jsou oprávněny kontrolovat rovněž uvádění do oběhu balených, zabalených a nebalených sýrů, krájených a nekrájených masných výrobků, výrobků z ryb, výrobků studené kuchyně, salátů a pomazánek s živočišnou složkou, jak vyplývá z § 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o potravinách. Naproti tomu u orgánu veterinární správy je věcná příslušnost ke kontrole založena podle § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 citovaného zákona. S ohledem na obsah kontroly k překročení věcné působnosti inspektory žalovaného nedošlo. Soud v této souvislosti poukazuje na ustanovení § 16 odst. 1 zákona o potravinách, podle kterého ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány dozoru: a) orgány ochrany veřejného zdraví

1. vykonávají státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštním právním předpisem pro poskytování stravovacích služeb,

2. vykonávají státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštním právním předpisem ke zjištění příčin poškození nebo ohrožení zdraví a zamezení šíření infekčních onemocnění nebo jiného poškození zdraví z potravin,

b) orgány veterinární správy vykonávají státní dozor

1. nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem a zvláštními předpisy při výrobě, skladování, přepravě, dovozu a vývozu surovin a potravin živočišného původu,

2. při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržistiších, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určení při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie,

c) Státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává státní dozor

1. při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písmene b),

2. při výrobě a uvádění do oběhu tabákových výrobků a

3. nad ohlášením zásob,

4. při vstupu a dovozu potravin a surovin ze třetích zemí), pokud tento dozor není prováděn podle písmene b);

d) Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský vykonává státní dozor nad prováděním klasifikace těl jatečných zvířat podle § 4a a podle přímo použitelných předpisů Evropských společenství upravujících klasifikaci jatečných zvířat.

Z toho je zřejmé, že žalovaný vykonává dozor při výrobě a uvádění veškerých potravin do oběhu, včetně tabákových výrobků vyjma surovin a potravin živočišného původu, u kterých, za podmínek stanovených v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, vykonávají státní dozor orgány veterinární správy. Žalovaný tak má při výrobě a uvádění potravin do oběhu působnost obecnou, naopak orgány veterinární správy mají působnost speciální, která v rozsahu, v němž se překrývají, působnost obecnou vylučuje.

V dané věci je podstatná existence dozorové působnosti žalovaného při výrobě a uvádění potravin do oběhu, neboť součástí dozorových oprávnění inspekce je kontrola provozoven, v nichž k těmto činnostem dochází nebo docházet může. Je-li tak pravděpodobné, že v dané provozovně dochází k výrobě a uvádění potravin do oběhu, jak je tomu i v případě žalobce, kdy kontrola byla uskutečněna na základě podnětu spotřebitele týkajícího se opakovaného uvádění do oběhu zkažených masných výrobků, je inspekce oprávněna do takové provozovny vstoupit a kontrolovat dodržování povinností stanovených zákonem o potravinách. Pokud by inspekce v průběhu prováděné kontroly došla ke zjištění, že v dané provozovně dochází pouze k činnostem, jejichž kontrola je v působnosti jiného státního orgánu se speciální kompetencí, musí takovou kontrolu ukončit s negativním zjištěním.

K takovému zjištění však v projednávané věci dojít nemohlo, neboť jednáním žalobce bylo znemožněno, aby kontrola byla realizována.

Na základě shora uvedených důvodů soud nicotnost ani nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí neshledal, neboť dospěl k závěru, že věcná působnost žalovaného k provedení kontroly byla dána, přičemž žalovaný se s touto odvolací námitkou v žalobou napadené rozhodnutí se s touto odvolací námitkou vyčerpávajícím způsobem a velmi podrobně zabýval.

Žalobce v podané žalobě dále opakovaně v jednotlivých žalobních bodech poukazoval na nedostatek legitimace k uložení pořádkové pokuty, namítal, že účastníkem měla být kontrolovaná osoba, která je jeho zaměstnavatelem, neboť pořádková pokuta mu byla uložena v souvislosti s uposlechnutím metodického pokynu kontrolované osoby, tvrdil, že nebyl oprávněn za kontrolovanou osobu jednat a při kontrole ji zastupovat.

Soud k tomu uvádí, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty podle § 19 zákona o státní kontrole. Pořádková pokuta podle tohoto zákonného ustanovení může být uložena fyzické osobě, která způsobí, že kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností zakotvených v § 14 téhož zákona. V tomto řízení je jediným účastníkem fyzická osoba, již má být uložena pokuta. Uložení pokuty zakládá přímý a bezprostřední vztah mezi správním orgánem a osobou, která se pořádkového deliktu dopustila. Rozhodnutím o uložení pořádkové pokuty žalobci nedošlo k přímému dotčení veřejných subjektivních práv kontrolované osoby, a to ani z toho důvodu, že se žalobce řídil metodickým pokynem této kontrolované osoby. Kontrolovaná osoba tak nemohla být účastníkem řízení o uložení pořádkové pokuty žalobci a nebyla pasivně legitimována k uložení pořádkové pokuty podle § 19 zákona o státní kontrole. Skutečnost, že pořádková pokuta byla v jiných věcech uložena jednatelům kontrolované osoby, na projednávanou věc nedopadá. V nyní projednávané věci se porušení ustanovení § 19 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 14 odst. 1 a § 11 písm. a) zákona o státní kontrole totiž dopustil žalobce, neboť způsobil v pozici regionálního manažera, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 citovaného zákona. Kontrolovaná osoba je účastníkem kontroly a může podávat námitky do protokolů, což v projednávané věci také učinila, o těchto námitkách bylo rozhodnuto.

Neopodstatněná je i námitka žalobce, že plnil pokyny nadřízeného (metodický pokyn) a pokyn jednatele kontrolované osoby kontrolu neumožnit. Je tomu tak proto, že podle § 301

písm. a) zákoníku práce jsou zaměstnanci povinni pracovat řádně podle svých sil, znalostí a schopností plnit pokyny nadřízených vydané v souladu s právními předpisy a spolupracovat s ostatními zaměstnanci. Z toho je zřejmé, že žalobce byl povinen plnit pouze takový pokyn, který by byl vydaný v souladu s právními předpisy, jak tomu ale v projednávané věci nebylo. Jak již soud uvedl k věcné působnosti žalovaného, jestliže žalobce v rozporu s § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole způsobil, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost danou § 14 téhož zákona, dle kterého je povinna vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména poskytnout součinnost odpovídající oprávněným kontrolním pracovníkům, pak si žalobce jako regionální manažer kontrolované osoby musel být vědom toho, že v případě znemožnění státního dozoru, kdy neumožní kontrolu, není jeho jednání v souladu s právními předpisy a musel si být vědom povinnosti vpustit inspektory do provozovny za účelem provedení kontroly. K tomu soud poukazuje na ustanovení § 15 odst. 1 obchodního zákoníku, podle kterého ten, kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněn ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Z toho vyplývá, že žalobce byl oprávněn kontrolovanou osobu při kontrole zastupovat, proto mu mohlo být oznámeno zahájení kontroly, mohl být za kontrolovanou osobu přítomen k provedení kontroly a jeho prostřednictvím mohla být kontrolovaná osoba seznámena s protokolem o kontrole ve smyslu § 16 zákona o státní kontrole. Žalobce při kontrole zastupoval kontrolovanou osobu, a proto bylo jeho povinností zajistit, aby kontrolovaná osoba splnila své povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole.

Neobstojí ani námitky žalobce proti výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, kdy tvrdil, že ve výroku není explicitně vyřčeno, že pokutovaný žalobce je tím, kdo způsobil, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnosti podle § 14 zákona o státní kontrole a poukazoval na neurčitost výroku „jednáním účastníka řízení bylo způsobeno, že kontrolovaná osoba ZIMBO CZECHIA s. r. o. nesplnila povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, respektive nebyly vytvořeny základní podmínky pro provedení kontroly tím, že nebyla poskytnuta součinnost odpovídající oprávnění kontrolních pracovníků podle ustanovení § 11 písm. a) zákona o státní kontrole“.

Podle stanoviska soudu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s ustanovením § 68 správního řádu, neboť obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části uvádí řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něžž bylo rozhodováno, označení účastníků a je zde uvedena lhůta k plnění ukládané povinnosti. V odůvodnění jsou uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V záhlaví rozhodnutí, které je jeho nedílnou součástí, je žalobce jako fyzická osoba v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 citovaného zákona označen údaji, umožňujícími jeho identifikaci ve smyslu § 18 odst. 2 správního řádu, tj. datem narození, trvalým bydlištěm a údaji z občanského průkazu. Dále je ve výrokové části pod bodem I. popsáno jednání, pro které je žalobce jako účastník řízení sankcionován s uvedením právních předpisů, které svým jednáním porušil a podle nichž bylo rozhodováno. V bodu II. výroku pak je uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou podle právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno se stanovením místa a doby plnění. Soud tedy nepřisvědčil tvrzení žalobce, že se jedná o výrok, který je neurčitý, a ze kterého není patrné, že žalobce je tím kdo způsobil, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnosti podle ustanovení § 14 zákona o státní kontrole ve spojení s § 19 odst. 1 téhož zákona. K tomu soud poukazuje na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, které v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu uvádí důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jejich vydání úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a

informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí. Soud v této souvislosti odmítá podiv žalobce nad tím, že jsou v kontrolním protokolu (na str. 2) uvedeni jednatele kontrolované osoby, a proč je tedy sankcionován žalobce, který jednal v souladu s metodickým pokynem jednatele kontrolované osoby (Ing. P.P.), jakož i jeho nesouhlas se závěry inspektorátu a žalovaného ve věci věcné působnosti orgánu SZPI. K tomu soud poukazuje na obsah protokolu, kde jsou jednatele kontrolované osoby zmíněni v souvislosti s poučením žalobci, že jim byla zaslána žádost o poskytnutí součinnosti ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole. K otázce věcné působnosti orgánu SZPI se soud již vyjadřoval, stejně tak jako k otázce pasivní legitimace žalobce, proto soud na své důvody předně uvedené odkazuje.

Podle stanoviska soudu neobstojí ani tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil skutečný stav věci a vadně se vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalobce v tomto žalobním bodu zopakoval svou námitku nedostatku věcné působnosti SZPI, pročez nebyl povinen inspektorům vstup do provozovny umožnit a námitku vad výroku správního rozhodnutí, který žalobce považuje za nedostatečně určitý, jasný a srozumitelný, nezaměnitelný, absentující rozhodující skutečnosti a zjištění, bez možnosti seznat, co jednotlivá v něm zmiňovaná zákonná ustanovení zakotvují, není jasno, kdo stav zapříčinil, není specifikována doba trvání porušení právní normy, nejsou popsány rozhodující okolnosti a o jaký konkrétní důkaz se rozhodnutí opírá. Podle žalobce je tak rozhodnutí inspektorátu, i přes existenci potvrzujícího rozhodnutí žalovaného, nevykonatelné.

K náležitostem rozhodnutí správního orgánu I. stupně se soud již předně vyjádřil, namítané vady však soud neshledal ani v žalobou napadeném rozhodnutí. Je tomu tak proto, že žalované rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu, neboť žalovaný neshledal důvod pro postup podle odst. 1 až 4 citovaného ustanovení, kdy odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného ve výrokové části uvádí oba výroky prvoinstančního správního rozhodnutí a údaj o tom, že odvolání se zamítá a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzuje. Také odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu, podle kterého se pro řízení o odvolání obdobně použije její ustanovení hlav I. až IV., VI., VII. této části, tj. je zde zahrnuta i hlava IV., která upravuje průběh řízení v prvním stupni, kde je zakotveno i shora citované ustanovení § 68 správního řádu, upravující náležitosti správního rozhodnutí. Soud odmítá tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil skutečný stav věci a vadně se vypořádal s jeho odvolacími námitkami, neboť jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů podkladem pro rozhodnutí, byl zejména protokol, kde jsou skutečnosti významné pro porušení právní povinnosti, za kterou je žalobce sankcionován, uvedeny. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou velmi podrobně vyjádřena stanoviska odvolacího správního orgánu k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž soud těmto stanoviskům plně přisvědčuje. Žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami v souladu se zákonem na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu, za použití právních předpisů a důvodů, pro které tyto právní předpisy použil. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je k odvolacím námitkám žalobce zřejmé, že se žalovaný zabýval námitkou legitimace osoby odpovědnou za porušení ustanovení § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole, námitkou písemného pověření inspektorů, námitkou věcné působnosti SZPI i námitkou doručování protokolu o kontrole velmi podrobně a soud pro stručnost na závěry zde uvedené odkazuje (str. 6-11 žalobou napadeného rozhodnutí).

Soud neshledal ani nesprávnost právního posouzení na zjištěný skutkový stav, o kterém ostatně mezi účastníky není sporu.

Z výroků prvoinstančního správního rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí je beze vší pochyb zřejmé, kdo se porušení zákona dopustil. Výrok je dostatečně určitý i

srozumitelný a nezaměnitelný s jiným deliktním jednáním jiné osoby. Vyplývají z něj zákonná ustanovení, která žalobce porušil a v čem tato porušení spočívají. Doba trvání porušení právních předpisů je vyjádřena údajem „dne 13. 3. 2012“, jsou zde uvedeny rozhodující okolnosti a v odůvodnění rozhodnutí je uveden jako podklad pro řízení protokol o kontrole číslo P-035-10929/12 ze dne 13. 3. 2012, jakož i údaj, že s jeho obsahem byl žalobce seznámen a jeho výtisk převzal v den kontroly.

Soud proto považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím za vykonatelné a z předně uvedených důvodů opětovně uvádí, že neshledal jeho nepřezkoumatelnost ani tvrzenou nicotnost.

Soud nevešel ani na žalobní námitku stran nesprávného uložení povinnosti žalobci uhradit paušální náhradu nákladů řízení kdy tvrdil, že se ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu týká klasického správního řízení, které nelze ztotožnit s udělením pořádkové pokuty podle zákona o státní kontrole, měl za to, že došlo k záměně institutu pořádkové pokuty podle zákona o státní kontrole a institutu pořádkové pokuty podle správního řádu, a že tím došlo ke zkrácení jeho procesních práv a zmatečnosti.

Soud k tomu ve shodě se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného uvádí, že se při ukládání pořádkové pokuty podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole postupuje podle tohoto zákona, neboť ust. § 26 zákona o státní kontrole zakotvuje, že pro řízení dle tohoto zákona, tedy pro řízení o uložení pořádkové pokuty podle § 19, platí správní řád. Nelze pominout, že uložení pořádkové pokuty je třeba odlišit od prováděné kontroly, neboť sankce ve formě pořádkové pokuty představuje následek vyplývající z provedené kontroly. Žalobce porušil své povinnosti vyplývající z jeho pracovního zařazení zaviněně, tedy se dopustil správního deliktu. Tím mu vznikla povinnost hradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou vzniká tomu účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Žalobce svou právní povinnost porušil tím, že neposkytl inspektorům součinnost pro účely provedení kontroly v oblasti potravinového práva, čímž znemožnil, aby taková kontrola byla realizována. Porušení právní povinnosti žalobce bylo prokázáno, proto mu svědčí povinnost nahradit náklady řízení.

Soud odmítl i námitku žalobce stran vad odůvodnění výše uložené pokuty, které žalobce považoval za nepřesvědčivé a zcela neindividualizované, právně nesprávně posouzené, bez znalosti poměrů adresáta a možnosti likvidačního dopadu pokuty do jeho osobních poměrů, neodůvodněné ve vztahu ke konkrétní výši pokuty, kdy žalobce kladl otázku, proč nebyla pokuta uložena například v částce 5.000,-Kč.

Podle stanoviska soudu je odůvodnění výše uložené pokuty, jak v prvoinstančním správním rozhodnutí, tak i v žalobou napadeném rozhodnutí zcela přesvědčivé, odpovídající konkrétním skutkovým zjištěním a v souladu se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů totiž v tomto směru právem vyšlo z ustanovení § 62 odst. 3 správního řádu, který se, jak již bylo shora zmíněno v souladu s ustanovením § 26 zákona o státní kontrole, použije subsidiárně s výjimkou ustanovení § 18 zákona o státní kontrole. Správní orgány obou stupňů dbaly, aby výše pořádkové pokuty nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti, následku a významu předmětu řízení, kdy za závažný následek jednání žalobce považovaly znemožnění účinného dozoru nad potravinami a za významný předmět řízení shledaly zájem státu na účinném dozoru nad potravinami. Současně při stanovení výše výměru pokuty přihlíděly ke skutečnosti, že žalobce pochybil prvně a vzaly tuto skutečnost v úvahu jako polehčující v jeho prospěch. Z odůvodnění rozhodnutí je dále zřejmé, že uvážily i maximální výši pořádkové pokuty podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole 50.000,- Kč a shodly se na uložení pokuty ve výši 10.000,- Kč, tedy ve spodní čtvrtině její maximální sazby.

Soud jejich zhodnocení skutkového stavu a právnímu posouzení promítnutému do výše pokuty plně přisvědčuje.

Správní orgány obou stupňů v odůvodnění výše uložené pokuty nemohly přihlédnout k osobním poměrům žalobce a možnému likvidačnímu dopadu, neboť jim pro takovou úvahu obsah spisového materiálu neskýtal žádný podklad. Soud proto neshledal opodstatněným žalobcův poukaz na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 As 46/2010, který se týkal několikanásobně vyšší sankce, než byla uložena v projednávané věci, ale při posouzení vyšel z usnesení Rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 1As 9/2008, podle kterého je třeba zjišťovat majetkové poměry tehdy, je-li ze správního spisu zřejmé, že ukládaná pokuta by mohla mít likvidační charakter. Nelze totiž přehlédnout, že žalobce byl v postavení regionálního manažera kontrolované osoby a správním orgánům tak právem nemohla vyvstat pochybnost o možném likvidačním dopadu uložené pokuty do osobních poměrů žalobce, když částka 10.000,- Kč nedosahuje ani poloviny průměrné měsíční mzdy v podnikatelské sféře. K tomu soud podotýká, že žalobce v odvolání v žalobě uplatněné argumenty stran nepřihlédnutí k jeho osobním poměrům a možným likvidačním následkům neuvedl. Nelze tak po správních orgánech požadovat, aby se těmito okolnostmi zabývaly, když z průběhu správního řízení nebylo zřejmé, že by s ohledem na osobní a majetkové poměry mohla mít ukládaná pokuta pro žalobce likvidační charakter.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že rozhodnutí bylo vyhotoveno v nezákonné formě, neboť na konci písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného je pod označením ústředního ředitele Ing. J.Š. uvedeno v. z. Ing. M.K. a jeho podpis, a chybí zákonem vyžadovaná doložka za správnost vyhotovení. Soud k tomu poukazuje na sdělení žalovaného, podle kterého je Ing. M.K. vrchním ředitelem sekce kontrolní a právní Ústředního inspektorátu SZPI, který v souladu s bodem 9.3 Organizačního řádu žalovaného zastupuje ústředního ředitele na základě písemného pověření ve věcech týkajících se správního řízení. Ing. M.K. je tak oprávněn podepisovat správní rozhodnutí a případně jednat jménem žalovaného. Podle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném rozhodnutí uvede označení rozhodnutí nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení nebo funkci nebo služební číslo, podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou nebo zkratkou v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „za správnost vyhotovení“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Soud k tomu ověřil z obsahu spisového materiálu, jakož i kopie žalobou napadeného rozhodnutí, že je opatřeno podpisem Ing. J.Š. ústřední ředitel s rukou psaným podpisem a razítkem SZPI Ústředního inspektorátu. Žalobou napadené rozhodnutí tak splňuje zákonné náležitosti § 69 odst. 1 správního řádu. Námitka žalobce o jeho nezákonné formě není důvodná.

Podle stanoviska soudu bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Soud nepřiznal osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí v řízení ničeho neuložil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. března 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová